

[Forsvarsministeren.]

har været rettergangschefer, har udtalt. Jeg er meget enig med hr. Arne Christiansen i, at det resultat, vi her er kommet frem til, sikkert vil vise sig at være en udmærket balance i tingene på en sådan måde, at det forstås og accepteres af alle parter, og når det drejer sig om straffelov og retsplejelov, er dette med opfattelsen og forståelsen vel noget, der ikke kan vurderes højt nok.

Flere af ordførerne har været inde på den ændring, der er foreslået til § 38, stk. 2, og jeg skal ikke gøre nogen hemmelighed af, at en af de ændringer, jeg funderede over to gange, var denne ændring, som ikke alle har kunnet acceptere, nemlig at man nedsætter det, der har at gøre med tilbageholdelse på tjenestestedet, fra muligheden 3 uger til højst 14 dage. Men efter at jeg har overvejet denne sag, er jeg kommet til det resultat, at det, vi foretager os, er forsvarligt. Der skal ikke være nogen tvivl om, hvad sigtet stadig væk er i det principielle, nemlig at få nedtrappet straffene og så få afbalanceret denne nedtrapning med øget anvendelse af disciplinarmidlerne, og stadig væk er det sådan, at vi især skal hen til at undgå de små straffe. Men jeg mener, at der er en rimelig balance i tingene, altså imellem anvendelse af straf og disciplinarmiddel, når vi gennemfører denne ændring. 14 dages tilbageholdelse på tjenestestedet kan jo være flere ting, og for den, der skal vurdere dette som et disciplinarmiddel, kan der jo ligge den kombinationsmulighed, at man tilbageholder i 14 dage og kombinerer dette med f. eks. ekstravagt i en vis udstrækning på en sådan måde, at man i virkeligheden opnår det, man egentlig havde i tankerne med de 3 uger. Jeg kan være enig i hr. Falk Hansens og andres bemærkninger om, at 14 dages tilbageholdelse på tjenestestedet er en meget lang tid, noget, der føles temmelig hårdt.

Jeg må for en ordens skyld sige, at jeg naturligvis ikke kan anbefale, at man stemmer for det ændringsforslag, der er stillet af socialistisk folkeparti. Det må vel også ligge i selve sagens behandling, at jeg ikke kan anbefale det ændringsforslag, der er stillet af det radikale venstre, når det drejer sig om den militære straffelovs § 36, som det radikale venstre ønsker man skal afskaffe, fordi man føler sig dækket ind af § 33. Vi har tid-

ligere diskuteret det, og jeg har fremsendt til udvalget min opfattelse af tingene; jeg skal bare for en ordens skyld understrege, at vi nok vil vurdere det, man kan lægge i en sådan paragraf, noget forskelligt. Jeg mener ikke, at My Lai-eksemplet fra Vietnam er videre relevant, og det har vist heller ikke, så vidt min hukommelse fortæller mig, spillet nogen rolle i den behandling, sagen fik ved amerikansk ret. Derimod spiller det en rolle, hvis man fastholder § 33 som den eneste, der skal dække sådanne situationer ind, for så vil det i virkeligheden betyde en udvidelse, fordi § 36 kun taler om forhold under krig, hvorimod § 33 taler om forhold under truende udsigt til krig. Jeg skal ellers ikke gå i enkeltheder i argumentationen, men bare sige, at jeg mener principielt, det er rimeligt, at man fastholder § 36 som foreslået, og vil anbefale, at man følger dette ved afstemningen.

Så kan jeg til hr. Westergaard Andersen sige, at jeg naturligvis vil være meget positiv over for, at talsmænd får alt relevant materiale, og da vi nu er færdige med tredje behandling allerede i denne uge, så vidt jeg kan forstå, er det klart, at vi vil gå i gang med at udarbejde et sådant materiale i samarbejde med det permanente tjenestebestemmelsesudvalg.

Til hr. Hans Toft skal jeg sige, at det naturligvis ikke eksakt kan gøres op, hvor meget ændringen af de to love vil betyde økonomisk. Jeg har givet udtryk for, at merudgifterne efter min mening vil være meget begrænsede, og har f. eks. i forbindelse med spørgsmålet om auditorer hævdet, at det ikke er et øget antal, vi får brug for; tværtimod betyder nedtrapningen af straffene, at vi vel skal bruge et færre antal. Det kan jeg ikke sige med nøjagtighed, men det er min bedste overbevisning, at de ændringer, der er tale om, også ændringerne i den militære retsplejelov f. eks. i forbindelse med disciplinarnævnet og ankenævnet, vil medføre, hvad jeg vil betegne som overkommelige udgifter, der ikke på afgørende måde vil belaste budgettet.

Dødsstraffen har været nævnt, og som det blev sagt er det jo ikke den, vi skal behandle ved denne lejlighed. Det er for den militære straffelovs vedkommende §§ 33 og 34. Blot vil jeg sige, at jeg ikke over for udvalget har skjult min egen opfattelse af døds-